

GÆSTFRIHED
NIELS NYMANN ERIKSEN
AKADEMISK FORLAG, 2018
152 SIDER

Anmeldt af Krista Rosenlund Bellows

Smag et øjeblik eftertænksomt på ordet gæstfrihed, før du læser videre. Gode minder som vært eller gæst? Gode traditioner? En bibelsk formaning? Engle på besøg? Bekymring for det ubegrænsede? Den politiske diskussion om åbenhed?

Sogne- og indvandrerpræst Niels Nyman Eriksen har skrevet en virkelig berigende bog om gæstfrihed, til eftertanke for enhver, der omgås mennesker.

Bogen er på én gang lettilgængelig og krævende. Den egner sig glimrende til langsom læsning og eftertanke i lænestolen i sommerhuset, eller til læsning og drøftelse sammen med kolleger, eller til en studiekreds i sognehuset.

Eriksen har arbejdet på Vesterbro siden 1997, siden 2005 som præst. Han vil indkredse en erfaring, han har haft det meste af sit liv, af at blive velsignet i mødet med mennesker, der på den ene eller anden måde var sat udenfor: asylansøgeren, den indsatte, misbrugerens, den gamle eller syge (side 19f). Tanken om, at

Jesus har sat os stævne i mødet med den fremmede, er kernen i hans udlægning af gæstfrihed (side 20). I tanken om, at Gud har gæstet jorden som fremmed i Jesus Kristus, ligger en ressource både for det personlige og det fælles liv, som venter på at blive fundet frem og støvet af (side 23).

Bogen er dejligt illustreret af Nargiz Galib Andersen og bygget op omkring de enkelte elementer af et besøg: »Ved døren«, »Præsentation«, »Velkomsten«, »Omkring bordet« og »Afskeden«.

Nogle glimt:

Kapitlet »Præsentation« stiller spørgsmålet, om man kan være gæstfri uden at blive hjemløs, og ser på forholdet mellem kendskab og tillid. Professionel distance er ifølge Eriksen en utilstrækkelig løsning på skuffelser. Der er behov for at finde en måde at forholde sig til den fremmede på, som er ubetinget uden at være grænseløs (side 50). Det handler om at være sårbar uden at blive skrøbelig (side 55) og gen-

nem kreativ tålmodighed at lade tilliden komme først og kunne leve gæstfrit uden at gå til under byrden af skuffelser (side 65).

»Velkomsten«. Nu er gæsten hjemme hos en anden. Med Hannah Arendt: At blive budt velkommen er bedre end at blive anerkendt, for at blive budt velkommen er ikke noget man hverken kan optjene eller gøre sig fortjent til (side 79f). Velkomsten er udtryk for at nogen vedkender sig en.

I kapitlet »Omkring bordet« udlægges Andrei Rublevs treenighedsikon hvis omvendte perspektiv samler linjerne i beskueren, som af ikonens tre personer gæstfrit inviteres til at tage den plads ved bordets tomme fjerde side, som netop venter på beskueren.

I kapitlet »Afskeden« tager Eriksen afsæt i Løgstrups tanke om at »Den enkelte har aldrig med et andet menneske at gøre, uden at han holder noget af dets liv i sin hånd«. Eriksens udlægning af betydning

gen af mødet med den fremmede skærper og vender Løgstrups tanke om til, at det andet menneske holder noget af mit liv i sine hænder. Jeg er afhængig af medmenneskets tilstedeværelse, før jeg bliver ansvarlig for det (side 143f). Gæstfrihed er dermed »en indstilling til medmennesket, som beror på en erkendelse af eget behov for at blive sat fri« (side 145).

Forfatteren har arbejdet på Vesterbro med flygtninge og migranter siden 1997 og har været involveret i oprettelsen af såvel Folkekirkens Migrantsamarbejde som Café Exit. En hel del af de erfaringer, han reflekterer over, stammer fra det mangfoldige Vesterbro. Man kunne forestille sig at bogen ville være et integrationspolitisk partsindlæg, men det er den ikke. Den sigter på det personlige og det fælles liv og vil være berigende læsning, uanset hvem de mennesker er, som holder læserens liv i deres hænder. Læs den!